

Kütüphane Faresi

Yavuz DEMİRKIRAN

Kütüphane Faresi

Yavuz DEMİRKİRAN

Sessiz kasaba kütüphanesinde, uzun raflar dost devler gibi dururken, Milo adında küçük bir fare yaşırdı. Başparmaktan büyük değildi; sıcak gri tüyleri ve krem rengi bir karnı vardı. Büyük yuvarlak kulakları her sese kıpırdar, parlak kehribar gözleri merakla parıldardı. Milo minik kırmızı bir boyun bağı ve içi minyatür aletlerle dolu kahverengi deri bir alet kemeri takardı: bir çekiç, bir iğne, bir tutkal kabı ve bir makara iplik. Kütüphaneyi her şeyden çok severdi.

Her gece, kütüphaneci Margaret kapıları kilitleyip eve gidince, Milo tarih bölümünün arkasındaki sıcak deliğinden çıkardı. Kütüphane onun krallığıydı. Raflar boyunca koşar, eski kâğıtları koklar ve sessizliği dinlerdi. Ama Milo üzücü bir şey fark etti: birçok kitap hasarlıydı. Sayfalar yırtılmış, kapaklar gevşemiş, sırtlar çatlamıştı. 'Zavallı kitaplar,' diye fısıldadı. 'Yardıma ihtiyaçları var.'

Milo yardım etmeye karar verdi. Onarım masasına tırmandı ve minik alet kemerini açtı. Minyatür çekiciyle gevşek kapakları yerlerine vurdu. İğnesi ve ipliğiyle yırtık sayfaları dikti. Tutkal kabıyla çatlamış sırtları onardı. Bütün gece dikkatle ve sessizce çalıştı. Sabaha kadar kitaplar çok daha iyi görünüyordu. Milo gülümsedi, aletlerini topladı ve kimse görmeden deliğine geri koştu.

Milo birçok gece kitap onardı. Kapağı yırtık bir masal kitabını, sayfası gevşemiş bir şiir kitabını ve sırtı çatlamış bir yemek kitabını tamir etti. Kitaplar daha mutlu görünüyordu ve Milo gurur duyuyordu. Ama çok gizliydi. Kimsenin bilmesini istemiyordu. 'Kütüphaneciler kütüphanelerinde bir fare istemeyebilir,' diye düşündü. Bu yüzden her zaman gün doğmadan bitirir ve düzgünce onarılmış kitaplardan başka iz bırakmazdı.

Bir sabah Margaret garip bir şey fark etti. Yırtık olan bir kitap şimdi kusursuzca onarılmıştı. 'Bunu ben tamir etmedim,' dedi, yuvarlak gözlüklerini burnunun üstüne iterek. Yakından baktı. Dikişler minicik ve düzgündü. 'Bunu kim yapmış olabilir?' Başka kitapları kontrol etti ve daha fazla onarım buldu. Margaret meraklandı. Geç kalıp izlemeye karar verdi. O gece bir rafın arkasına saklandı ve bekledi.

Milo her zamanki gibi çıktı. Margaret'in izlediğini bilmiyordu. Masaya tırmandı ve çalışmaya başladı. Margaret'in gözleri kocaman açıldı. Kırmızı boyun bağı ve alet kemerli minik bir fare bir kitabı onarıyordu! Büyük bir özenle dikip yapıştırmasını izledi. Margaret gülümsedi. Onu korkutmak istemiyordu. Bu yüzden Milo bitirip deliğine dönene kadar saklandı.

Ertesi sabah Margaret onarım masasına minik bir not bıraktı. Şöyle yazıyordu: 'Kitapları tamir ettiğin için teşekkürler. Harika bir yardımcısın.' Milo notu buldu ve bıyıkları şaşkınlıkla titredi. Biliyordu! Ama kızmamıştı. Milo mutlu oldu. O gece o da bir not yazdı: 'Rica ederim. Kütüphaneyi seviyorum.' Margaret notu buldu ve güldü. Gizli arkadaş oldular.

Sonra bir gün kütüphane kapısında büyük bir tabela belirdi: 'TADİLAT NEDENİYLE KAPALI.' Margaret endişeli görünüyordu. 'En eski kitaplar paketlenip korunmalı,' dedi. 'Ama çok fazlalar ve bunu tek başıma yapamam.' Milo onu duydu. Deliğinden fırlayıp masaya çıktı. 'Ben yardım edebilirim,' diye ciyakladı. Margaret'in gözleri açıldı, ama sonra gülümsedi. 'Evet, küçük dostum, sanırım edebilirsin.'

Birlikte işe koyuldular. Margaret en eski kitapları raflardan nazıkçe kaldırıp kutulara yerleştirdi. Milo her birini hasar açısından kontrol etti. Yırtık sayfaları onardı ve gevşek kapakları minik aletleriyle sıkılaştırdı. Hızlı ve dikkatliydi. Margaret kitapları yumuşak bezlere sarıp kutuları üst üste dizdi. 'İyi bir takımız,' dedi. Milo başını salladı, kırmızı boyun bağı sallandı. Bütün gün yan yana çalıştılar.

En eski koleksiyon çok büyüktü. Deri kapaklı kitaplar, altın harfli kitaplar ve resimli kitaplar vardı. Bazıları çok kırılgandı. Milo onları minik patileriyle, tüy kadar hafif bir dokunuşla tuttu. Margaret onu izledi ve sevindi. 'Bu kitaplara benim kadar özen gösteriyorsun,' dedi. Milo'nun kehribar gözleri parladı. 'Onlar bizim kitaplarımız,' diye ciyaktı. 'Onları güvende tutmalıyız.'

Çalışırlarken Margaret yırtık haritalı bir kitap buldu. 'Bu kütüphanedeki en eski kitap,' dedi. 'Kasabamızın tarihi.' Milo yırtık sayfaya baktı. 'Onarabilirim,' dedi. Yırtığı dikmek için iğnesini ve ipliğini kullandı. Sonra gevşek bir köşeyi yapıştırdı. Margaret ellerini hafifçe çırpı. 'Sen gerçek bir kitap doktorusun,' dedi. Milo gurur duydu.

Bütün eski kitapları kutulara paketleyip kuru ve güvenli bir odada sakladılar. Margaret kapıyı kemerindeki bir anahtarla kilitledi. 'Artık tadilat sırasında güvende olacaklar,' dedi. Milo boş raflara baktı. 'Peki diğer kitaplar ne olacak?' diye sordu. 'Onları da temizleyip onaracağız,' dedi Margaret. 'Ve kütüphane yeniden açıldığında her şey pırıl pırıl ve yeni olacak.'

Haftalarca Margaret ve Milo çalıştı. Tozlu rafları temizlediler, yırtık sayfaları onardılar ve kitapları düzenlediler. Milo minik aletleriyle düzinelerce kitap tamir etti. Margaret duvarları güneşli bir sarıya boyadı. Çalışırken güldüler ve konuştular. Bazen Margaret Milo'ya peynir getirdi, o da ona bahçeden küçük çiçekler getirdi. Kütüphane her gün daha güzel oldu.

Sonunda tadilat bitti. Kütüphane taze boya ve düzenli raflarla parlıyordu. Margaret güvenli odayı açtı ve en eski kitapları çıkardı. Milo onları raflara geri yerleştirmeye yardım etti. Çok güzel görünüyorlardı. 'Teşekkürler, Milo,' dedi Margaret. 'En eski koleksiyonumuzu kurtardın.' Milo gülümsedi. 'Eğlenceliydi,' dedi. 'Ve şimdi kütüphane her zamankinden daha iyi.'

Açılış günü çocuklar ve büyükler yeni kütüphaneyi görmeye geldi. Parlak duvarlar ve düzenli kitaplar karşısında hayrete düştüler. Margaret kapının yanında durup herkesi selamladı. Milo deliğinden izledi, kırmızı boyun bağı parlıyordu. Bir kızın onarılmış bir kitabı alıp gülümsediğini gördü. 'Bu kitap yepyeni görünüyor!' dedi. Milo'nun kalbi sevinçle doldu. Bunun olmasına o yardım etmişti.

O akşam Margaret onarım masasına minik bir teşekkür kartı bıraktı. Şöyle yazıyordu: 'Kütüphane faresi Milo'ya, minnetle.' Yanında minik bir parça peynir vardı. Milo onu buldu ve gülümsedi. Sessiz kütüphaneye, onardığı kitaplara baktı ve mutlu oldu. Kitaplar gibi ortak şeylere özen göstermenin dünyayı herkes için daha iyi yaptığını biliyordu. Ve bunun bir parçası olmaktan gurur duyuyordu.